

I.I. РЕПІН,
к.т.н., НДЕІ Мінекономрозвитку і торгівлі України,
I.B. МОЛЧАНОВА,
НДЕІ Мінекономрозвитку і торгівлі України,
Я.В. ХРАПУНОВА,
аспірантка, НДЕІ Мінекономрозвитку і торгівлі України

Перспективи розвитку системи надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування

Досліджено стан та проблеми надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування. Обґрунтовано важливість проведення адміністративної та адміністративно-територіальної реформи в аспекті комплексного вирішення завдань суттєвого підвищення якості і ефективності надання адміністративних послуг.

У результаті проведеного дослідження сформульовано заходи щодо вдосконалення законодавчої бази, правового, організаційного, інформаційного забезпечення та спрощення процедур надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування.

Ключові слова: адміністративні послуги, реформування, система моніторингу.

I.I. РЕПІН,
к.т.н., НИЭИ Министерства экономического развития и торговли Украины,
I.B. МОЛЧАНОВА,
НИЭИ Министерства экономического развития и торговли Украины,
Я. В. ХРАПУНОВА,
аспірантка, НИЭИ Министерства экономического развития и торговли Украины

Перспективы развития системы предоставления административных услуг органами местного самоуправления

Исследовано состояние и проблемы предоставления административных услуг органами местного самоуправления. Обоснована важность проведения административной и административно-территориальной реформы в аспекте комплексного решения задач существенного повышения качества и эффективности предоставления административных услуг.

В результате проведенного исследования сформулированы меры по совершенствованию законодательной базы, правового, организационного, информационного обеспечения и упрощения процедур предоставления административных услуг органами местного самоуправления.

Ключевые слова: административные услуги, реформирование, система мониторинга.

I.I. REPIN,
Ph.D, SRIE Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine,
I.V. MOLCHANOVA,
SRIE Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine,
Y.V. HRAPUNOVA,
postgraduate SRIE Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine

Prospects of development of the system of administrative services local authorities

The state and problems of administrative services by local governments. The importance of administrative and territorial reform in terms of the complex challenges significantly improve the quality and efficiency of administrative services.

The study formulated measures to improve the legal framework, legal, organizational, informational support and facilitation of the provision of administrative services to local governments.

Keywords: administrative services, reform, monitoring system.

Постановка проблеми. Органи місцевого самоврядування найбільш наближені до територіальної громади, тому їхня діяльність, особливо щодо надання послуг населенню, відчувається постійно. Практика свідчить, що понад 90% усіх публічних послуг надаються саме органами місцевого самоврядування. Надання адміністративних послуг як центральними та місцевими органами виконавчої влади так і органами місцевого самоврядування базується в цілому на єдиній законодавчій, нормативно-правовій та методологічній основі.

Однак є ряд відмінностей щодо організаційного, інформаційного, технічного, кадрового забезпечення суб'єктів надання адміністративних послуг – органів місцевого самоврядування у порівнянні з органами виконавчої влади.

Органи місцевого самоврядування як представницькі органи влади мають свої повноваження та порядок прийняття рішень. Також мають місце особливості фінансування органів місцевого самоврядування як з державного так і з місцевого бюджетів. Зазначене потребує проведення наукового аналізу та дослідження шляхів удосконалення надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування з урахуванням специфіки їх діяльності. Багато новацій щодо покращення якості надання адміністративних послуг можуть впроваджуватися за власною ініціативою міських голів та інших керівників органів публічної адміністрації, і це не потребує зміни законодавства чи певного втручання центральної влади.

Основними проблемами, що стримують розвиток сфери муніципальних послуг в Україні, є такі: відсутність єдиної класифікації адміністративно-територіальних одиниць і застарілість порядку та критеріїв їх віднесення до відповідних категорій; значна диспропорція в ресурсному забезпеченні та рівнях соціально-економічного розвитку між адміністративно-територіальними одиницями одного рівня; надмірна подрібненість адміністративно-територіальних одиниць базового (понад 12 тисяч) та районного рівня (понад 500). Наведені проблеми знижують ефективність надання органами самоврядування відповідних послуг.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Досвід європейських країн з організації надання адміністративних послуг досліджували В. Долечек, В. Соловійов. Аналізом адміністративних послуг в контексті проведення адміністративної та адміністративно-територіальної реформи займалися В.П. Тимошук, В.О. Плющ. Проблемам нормативно-правового забезпечення адміністративних послуг присвячені праці таких науковців, як В.М. Сороко, В. А. Ілляшенко.

Метою статті є аналіз стану надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування та науково обґрунтовані пропозиції щодо вдосконалення правового, інформаційного та організаційного забезпечення надання адміністративних послуг.

Виклад основного матеріалу. Основні положення, структура, функції, права органів місцевого самоврядування визначені Законом України «Про місцеве самоврядування в Україні» [1]. Орган місцевого самоврядування – виборний орган, наділений правом представляти інтереси територіальної громади (територіальних громад) й приймати від її імені рішення, він формується і відповідає за належне здійснення своїх повноважень перед мешканцями відповідних територіальних громад [1, с. 4]. Хоча Україна має значний історичний досвід, наша держава помітно відстає від світових та загальноєвропейських тенденцій розвитку самоврядування, а точніше кажучи, на цьому шляху ми мало в чому відійшли від колишніх методів та принципів жорсткої централізації влади.

Ще у 1997 році Верховною Радою України ратифіковано Європейську хартію місцевого самоврядування, тим самим визнавши нову філософію відносин держави і територій. Проте суперечностей між необхідністю здійснення адміністрування по вертикалі та наданням широких повноважень місцевим громадам не зменшилось. Якщо в Європейській хартії закладено 15 основних принципів місцевого самоврядування то Україна не виконала ще і 10. Цей акт міжнародний, тобто він є наднаціональним правом. Саме тут визначено механізм, через який можна провести децентралізацію державного механізму в Україні.

За твердженням К.І. Ровинської [2], на основі Хартії може бути реалізовано безліч моделей місцевого самоврядування, які будуть відрізнятися між собою. При приєднанні до Хартії кожна з держав, дотримуючись загальноєвропейських стандартів, виробляє свою національну модель самоврядування з урахуванням власних потреб і традицій.

Першочерговим завданням, яке стоїть перед державою, є перерозподіл повноважень і ресурсів від органів державної влади до органів місцевого самоврядування і, на основі вироблених стандартів – реалізація через послуги відповідних потреб гро-

мадян. Тільки передавши повноваження, ресурси, можна очікувати від місцевого самоврядування відповідальності.

Однак і при діючій системі місцевого самоврядування відбуваються помітні зрушення щодо підвищення якості та удосконалення процедур надання адміністративних послуг. Позитивним змінам сприяло прийняття у 2012 році Закону України «Про адміністративні послуги» [3]. На реалізацію положень Закону України «Про адміністративні послуги», заходів щодо реформування системи надання адміністративних послуг у 2011–2013 роках Кабінетом Міністрів України, Мінекономрозвитку прийнято ряд системних нормативно-правових актів, у тому числі:

– розпорядження Кабінету Міністрів України від 26.10.2011 №1076–р «Про затвердження плану заходів щодо реформування системи надання адміністративних послуг» [4];

– наказ Мінекономрозвитку від 29.12.2012 №1532 «Деякі питання проведення оцінки економічної ефективності» (заєєстровано в Мін'юсті від 15.01.2012 №124/22656) [5];

– постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 №57 «Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг» [6];

– постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 №44 «Про затвердження вимог до підготовки технологічної картки адміністративної послуги» [7];

– постанова Кабінету Міністрів України від 20.02.2013 №118 «Про затвердження Примірною положення про центр надання адміністративних послуг» [8];

– Наказ Мінекономрозвитку від 05.04.2013 №364–13 «Про затвердження інформаційних і технологічних карток адміністративних послуг» [9];

– постанова Кабінету Міністрів України від 29.05.2013 №379 «Про затвердження Типового порядку проведення конкурсу для надання супутніх послуг, пов'язаних з наданням адміністративних послуг» [10];

– розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.07.2013 №614–р «Про схвалення Концепції Державної цільової програми створення та функціонування інформаційної системи надання адміністративних послуг на період до 2017 року» [11].

Зазначені нормативні акти, які регулюють процес надання адміністративних послуг центральними та місцевими органами виконавчої влади поширюються і на органи місцевого самоуправління, чим підтверджується єдина методологічна та методична основа функціонування системи надання адміністративних послуг в Україні.

Створення Реєстру адміністративних послуг стало важливим етапом для упорядкування переліків адміністративних послуг усіма суб'єктами надання адміністративних послуг. Була проведена уніфікація найменувань адміністративних послуг, скорочена їх кількість шляхом виключення із переліків тих послуг, які не мали правових підстав для їх надання. Також були приведені у відповідність до чинного законодавства переліки платних адміністративних послуг та розміри їх оплати (адміністративного збору).

Кількісний аналіз переліку адміністративних послуг, що надаються міськими радами та їх виконавчими органами за видами послуг, наведено в таблиці. Із 165 адміністративних послуг 12 є платними, 11 з яких пов'язані з реєстрацією юридичних та фізичних осіб – підприємців і одна – видача до-

СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВІ ПРОБЛЕМИ

відки з Реєстру документів дозвільного характеру (вартість послуги два неоподаткованих мінімуми (34 грн.)).

Процес вдосконалення правового та організаційного забезпечення надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування нерозривно пов'язаний з заходами, спрямованими на підвищення ролі і ефективності їх функціонування в цілому. В розвиток Закону України «Про адміністративні послуги» необхідно унормувати на законодавчому рівні право та обов'язок органів місцевого самоврядування надавати послуги громадянам у межах повноважень, визначених законом, зокрема, шляхом внесення змін до глав 1–4 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» пунктів щодо «надання адміністративних послуг суб'єктам звернень (фізичним або юридичним особам) в межах повноважень органу місцевого самоврядування».

З метою підвищення якості надання адміністративних послуг та ефективності функціонування органів місцевого самоврядування рекомендується широке впровадження міжнародного стандарту ISO 9001:2000.

У ході реформи системи територіального управління в Україні має відбутися перерозподіл повноважень між центральними і місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування на користь останніх, з метою наближення надання адміністративних послуг безпосередньо до їх споживачів, а також розвантаження центральних органів виконавчої влади від невластивих для них функцій оперативного господарського та соціального управління і створення умов для проведення більш ефективної політики у вирішенні питань загальнодержавного значення.

Ефективним засобом забезпечення якості послуг має стати активізація творчого потенціалу працівників. Вітчизняна сфера послуг характеризується далеко не повним використанням соціальних факторів управління для підвищення якості послуг. Тому потрібний пошук нових підходів до забезпечення якості вітчизняної сфери послуг.

Сьогодні реалії вимагають реформування адміністративно-територіального устрою України та, як наслідок, зміни територіальної організації місцевого самоврядування. У цьому аспекті необхідним є вдосконалення первинних адміністративно-територіальних одиниць (сіл, селищ і міст) і районів з метою наближення адміністративних послуг до населення шляхом упорядкування меж цих адміністративно-територіальних одиниць, чисельності їхнього населення та розвитку різних сфер життєдіяльності. Обласний поділ в Україні в більшості своїй відповідає вимогам сьогодення і є оптимальним для соціально-економічного розвитку відповідних територій і держави в цілому.

Одним із найнеобхідніших кроків під час проведення в Україні нової регіональної політики, суть якої полягає в розширенні повноважень регіонів, має бути перетворення обласних і районних рад на повноцінні органи самоврядування в регіоні шляхом створення у їх структурі власних виконавчих органів.

Дослідження застосування організаційних форм діяльності районних та обласних рад (сесії рад, засідання їх постійних та тимчасових комісій і робота депутатів із виборцями) виявило такі особливості їхньої діяльності:

1) більша частина рішень, що розглядаються та приймаються на сесіях районних та обласних рад, виносяться на розгляд відповідними місцевими державними адміністраціями, тоді як основним ініціатором розгляду питань на сесіях сільських, селищних, міських рад є їх виконавчі органи;

2) перелік постійних комісій районних та обласних рад завжди ширший за перелік постійних комісій рад базового рівня, адже коло соціально-економічних відносин, що є об'єктом впливу рад регіонального рівня значно ширший;

3) районна та обласна ради, на відміну від сільських, селищних і міських рад мають право утворювати президію (колегію) ради, яка є додатковим постійно діючим дорадчим органом ради.

У результаті аналізу особливостей реалізації повноважень районних та обласних рад було виявлено, що такі з них, як незначний

Кількісний аналіз адміністративних послуг, що надаються міськими радами та їх виконавчими органами*

Види послуг	Кількість послуг		
	безоплатні	платні	усього
Державна реєстрація юридичної особи	11	11	22
Інші послуги щодо підприємств	3	–	3
Сфера містобудування й архітектури	11	–	11
Транспортні послуги (Послуги у сфері перевезень)	8	–	8
Житлова сфера	15	–	15
Земельна сфера	10	–	10
Державна реєстрація прав на нерухоме майно. Інші відносини щодо нерухомого майна	1	–	1
Природоохоронна сфера та щодо використання природних ресурсів	11	–	11
Видача статусу й видачі посвідчень	11	–	11
Соціальні послуги, у т. ч.:			
– сімейна сфера та захист прав дітей	11	–	11
– призначення соціальної допомоги і пільг	23	–	23
– призначення компенсацій	8	–	8
– послуги постраждалим від Чорнобильської катастрофи	13	–	13
Довідки	8	1	9
Інші адміністративні послуги	9	–	9
Усього	153	12	165

* Складено авторами за даними реєстрів адміністративних послуг.

обсяг надання адміністративних послуг, обмежені матеріально-фінансові можливості, порядок формування рад за пропорційною виборчою системою, відсутність виконавчих органів у структурі рад, певною мірою обмежують можливості впливу районних та обласних рад на соціально-економічний розвиток відповідних регіонів і надання якісних послуг населенню.

Зважаючи на особливості формування органів місцевого самоврядування (виборча система), ротацію кадрового складу працівників, які надають адміністративні послуги, необхідно:

- розробити цільову програму підготовки, видання та розповсюдження коментарів до законів України, науково-методичної літератури, навчальних програм, науково-практичних посібників з питань місцевого самоврядування для інформаційного і науково-методичного супроводження діяльності органів і посадових та виборних осіб місцевого самоврядування;
- використовуючи зарубіжний досвід, запровадити принципово нові системи підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації посадових осіб і працівників органів місцевого самоврядування, депутатів місцевих рад на засадах використання новітніх технологій муніципального менеджменту.

Важливим організаційним заходом є запровадження в органах місцевого самоврядування системи управління якістю надання муніципальних послуг у відповідності до міжнародних стандартів ISO 9001. ISO 9001 є найбільш відомим у світі стандартом для побудови Системи Менеджменту Якості (СМЯ). На сьогодні цей стандарт використовується більш ніж 750 тисячами організацій в 161 країні світу. СМЯ забезпечує успіх організаціям будь-якого типу завдяки підвищенню ступеня задоволення споживачів та мотивації персоналу.

Одним з способів запобігання корупційним ризикам є якнайширше використання поштового зв'язку для отримання суб'єктом звернення адміністративної послуги. За умови надсилання заяви на замовлення послуги поштою можливість вимагання та отримання незаконної винагороди зводиться до мінімуму, оскільки перед посадовою особою з'являється лист (або електронний лист), за яким стоїть невідома йому особа. У службовця у цій ситуації менше можливостей для зловживань, адже втрачається можливість не прийняти заяву чи не зареєструвати її (зокрема, якщо заяву направлено рекомендованим листом), можливість вимагання додаткових документів чи покладення додаткових обов'язків на особу, якщо закон цього не дозволяє (наприклад, на практиці при отриманні заяви на видачу згаданого вище свідоцтва про сплату єдиного податку, податкові інспектори часто вимагають від особи «зібрати візи» з інших підрозділів податкової інспекції).

Науковим підґрунтям реформи органів місцевого самоврядування може слугувати Модель адміністративно-територіальної реформи в Україні, розроблена Інститутом трансформації суспільства (ІТС), яка якісно відрізняється від інших моделей та концепцій [12]. Серед головних відмінностей від інших моделей можна виділити такі:

1) Модель ІТС побудована за горизонтально-мережевим принципом, а в усіх інших зберігається і навіть посилюється вертикально-ієрархічний принцип;

2) в основу Моделі ІТС покладений добровільний принцип об'єднання громад, яке відбувається виходячи з економічних та кооперативно-партнерських інтересів. Інші моделі

передбачають адміністративно-силові методи злиття громад. Процесу злиття має передувати опитування мешканців громад, які об'єднуються, щоб не було негативних наслідків. Перед опитуванням слід провести відповідну просвітницьку, інформаційну роботу, відкриті слухання та зібрання, показати всі позитивні та негативні наслідки, які можуть виникнути через об'єднання громад;

3) реалізація Моделі ІТС дасть можливість створити потужну фінансову базу територіальним громадам і зробити їх економічно та фінансово самодостатніми і незалежними від центру.

Модель спирається на узагальнений досвід європейських країн, і насамперед скандинавських. Тут враховуються такі основні принципи та підходи:

- у системі управління зазначених країн місцеве самоврядування займає ключові позиції;
- подолано розрив між сільськими та міськими громадами;
- ліквідовано зайві рівні в системі управління. Наприклад, у Швеції та Фінляндії не існує районної ланки, а є лише місцеві громади – комуни або муніципалітети; губернії у Фінляндії або провінції у Швеції здійснюють суто номінальну функцію управління;

– більшість повноважень передано місцевим громадам, за якими закріплена стабільна фінансова база, що дає їм змогу розробляти та реалізовувати стратегічні програми розвитку. Наприклад, у фінському місті Тусала з населенням 35 тис. людей доходна частина річного бюджету становить 180 млн. євро, з яких 20 млн. євро – бюджет розвитку міста;

– немає поділу на міста районного, обласного, центрального підпорядкування;

– представники інших рівнів управління, у тому числі центрального, не можуть втручатися у функції місцевого самоврядування;

– казначейство не управляє грошовими потоками територіальних громад – вони самостійно розпоряджаються власними фінансовими ресурсами. Ця установа відсутня на рівні місцевого самоврядування. Функцію контролю за виконанням місцевого бюджету виконує контрольна аудиторська палата, яка є надзвичайно важливим інструментом;

– у розвинутих країнах зазвичай немає такого явища, як делегування органам місцевого самоврядування повноважень центральної державної влади. Якщо ж певні функції делегуються, то під них виділяються необхідні фінансові ресурси;

– відсутнє таке поняття як консолідований бюджет, не поєднуються державний та місцеві бюджети. Міста самостійно приймають власні бюджети. Натомість в Україні, як відомо, місцеві бюджети розглядаються тільки після прийняття Державного та консолідованого бюджетів. Очевидно, що місцеві громади повинні самостійно розпоряджатися власними коштами і приймати місцеві бюджети.

Метою реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади є підвищення якості життя людей у містах, селищах та селах шляхом забезпечення спроможності органів місцевого самоврядування створювати економічні та соціальні умови розвитку територіальних громад та їх об'єднань, а також забезпечення місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади доступності жителів цих територіальних громад до адміністративних, соціальних та інших послуг.

СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВІ ПРОБЛЕМИ

Першим етапом реформи передбачено:

- розроблення проектів актів законодавства з питань визначення механізму добровільного об'єднання територіальних громад, державної підтримки такого об'єднання, статусу об'єднаних територіальних громад, врегулювання питань встановлення та зміни меж адміністративно-територіальних одиниць, назв населених пунктів і віднесення їх до певних категорій;
- визначення повних та виключних власних повноважень, прав та відповідальності органів місцевого самоврядування за надання послуг жителям відповідних територіальних громад;
- стандартизацію послуг, що надаються в межах територіальних громад їх жителям;
- розподіл повноважень між органами місцевого самоврядування різних рівнів, місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади;
- прийняття законів про місцеве самоврядування (нова редакція), про місцеві державні адміністрації (нова редакція), внесення змін до бюджетного та податкового законодавства з метою розширення можливостей формування власної бази місцевих бюджетів розвитку; інших законодавчих актів у сфері земельних, господарських, цивільних відносин, охорони навколишнього середовища та інших важливих питань життєдіяльності громад;
- проведення стандартизації та сертифікації адміністративних послуг, які надаються місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування;
- визначення повноважень органів місцевого самоврядування районів та областей;
- створення конституційної основи утворення виконавчих органів обласних та районних рад і розмежування повноважень між ними та відповідними місцевими державними адміністраціями;
- визначення повних та вичерпних обов'язкових повноважень органів місцевого самоврядування базового, районного та обласного рівнів з обов'язковим застосуванням принципу субсидіарності;
- формування повноважень місцевих органів виконавчої влади здійснюється після визначення повноважень на кожному рівні місцевого самоврядування;
- законодавче визначення стандартів послуг (адміністративних та соціальних), що надаються на кожному рівні місцевого самоврядування; встановлення індикаторів та критеріїв оцінки якості надання цих послуг;
- чіткий розподіл повноважень між рівнями органів місцевого самоврядування, місцевими органами виконавчої влади та територіальними органами центральних органів виконавчої влади;
- організаційна та матеріальна автономія територіальних громад та органів місцевого самоврядування, наближення якості їхньої діяльності до принципів Європейської хартії місцевого самоврядування;
- наближення надання адміністративних та соціальних послуг до жителів територіальних громад та їхніх об'єднань, підвищення якості цих послуг;
- формування системи контролю з боку держави та населення за наданням адміністративних послуг; зменшення диспропорцій у доступі до послуг у різних територіальних громадах;

– покращення на цій основі якості життя людини в українських містах, селищах та селах.

По завершенню адміністративно-територіальної реформи необхідно розробити проект нового закону «Про місцеве самоврядування в Україні» та внести необхідні зміни до Податкового кодексу, інших законодавчих та нормативних актів, в яких будуть відображені нові повноваження органів місцевого самоуправління, нові функції та інші результати реформування органів публічної влади на місцевому та регіональному рівнях.

Висновки

У результаті проведеного дослідження можна сформулювати заходи щодо вдосконалення законодавчої бази, правового, організаційного, інформаційного забезпечення та спрощення процедур надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування, в тому числі:

1) щодо законодавчого та нормативно-правового забезпечення:

– унормувати на законодавчому рівні право та обов'язок органів місцевого самоврядування надавати послуги громадянам у межах повноважень, визначених законом шляхом внесення змін до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» шляхом: внесення до глав 1–4 пунктів про «надання адміністративних послуг суб'єктам звернень (фізичним або юридичним особам) в межах повноважень органу місцевого самоврядування»;

– з метою упорядкування переліків адміністративних послуг прийняти Закон України «Про перелік адміністративних послуг та плату (адміністративний збір) за їх надання»;

– прийняти Закон України «Про адміністративну процедуру»;

– в середньостроковій перспективі: провести реформи адміністративно-територіального устрою та органів місцевого самоврядування України, що забезпечить перехід на якісно новий етап функціонування системи надання адміністративних послуг;

2) щодо організаційного забезпечення:

– поліпшити інформування щодо надання адміністративних послуг, особливо на рівні сільських та селищних рад;

– завершити формування переліків адміністративних послуг, які надаються органами місцевого самоврядування;

– з метою підвищення якості надання адміністративних послуг та ефективності функціонування органів місцевого самоврядування рекомендується широке впровадження міжнародного стандарту ISO 9001:2000;

3) щодо інформаційного забезпечення:

– забезпечити використання різних способів звернення суб'єкта за адміністративною послугою (окрім безпосереднього прийому), у тому числі, використання:

а) інтернет-технологій, зокрема електронної пошти;

б) Єдиного державного порталу адміністративних послуг;

в) поштового зв'язку;

– максимально уніфікувати та спростити міжвідомчий електронний документообіг в сфері надання адміністративних послуг;

4) щодо спрощення процедур надання адміністративних послуг:

– забезпечити впровадження нормативних та методичних документів щодо спрощення процедур надання адміністра-

тивних послуг в центрах надання адміністративних послуг на всіх етапах процесу надання послуг;

– максимально поширити механізми спрощення процедур надання послуг в ЦНАП на суб'єкти надання адміністративних послуг за відсутності ЦНАП з урахуванням організаційних, інформаційних та технічних можливостей відповідних органів місцевого самоврядування. Зокрема, забезпечити розроблення та використання інформаційних та технологічних карток адміністративних послуг для кожної послуги згідно переліків адміністративних послуг.

Проведення адміністративно-територіальної реформи та реформи органів місцевого самоврядування зумовлює необхідність подальших досліджень щодо державного регулювання процесу удосконалення системи надання адміністративних послуг, комплексного, системного підходу до визначення проблем правового, організаційного та інформаційного забезпечення надання адміністративних послуг органами місцевого самоврядування та визначення напрямів розв'язання цих проблем шляхом оптимізації процедур надання адміністративних послуг.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.97 №280/97-ВР [Електрон. ресурс] / Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/280/97-вр.
2. Ровинська К.І. Принципи Європейської хартії місцевого самоврядування як основа формування місцевого самоврядування в Україні [Електрон. ресурс] – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/db/2013-1/doc/5/02.pdf>.
3. Закон України «Про адміністративні послуги» від 06.09.2012 №5203-IV [Електрон. ресурс] / Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5203-17>.
4. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 26.10.2011 №1076-р «Про затвердження плану заходів щодо реформування системи надання адміністративних послуг» // Урядовий кур'єр, 2011, №202.
5. Наказ Мінекономрозвитку від 29.12.2012 №1532 «Деякі питання проведення оцінки економічної ефективності» (zareestrovano в Мін'юсті від 15.01.2012 №124/22656) // Офіційний вісник України, 2013, №7, ст. 258.
6. Постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 №57 «Про затвердження Порядку ведення Реєстру адміністративних послуг» // Офіційний вісник України, 2013, №9, ст. 339.
7. Постанова Кабінету Міністрів України від 30.01.2013 №44 «Про затвердження вимог до підготовки технологічної картки адміністративних послуг» // Офіційний вісник України, 2013, №9, ст. 333.
8. Постанова Кабінету Міністрів України від 20.02.2013 №118 «Про затвердження Примірною положення про центр надання адміністративних послуг» // Офіційний вісник України, 2013, №16, ст. 557.
9. Наказ Мінекономрозвитку від 05.04.2013 №364-13 «Про затвердження інформаційних і технологічних карток адміністративних послуг» [Електрон. ресурс] / Режим доступу: http://www.me.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=206640&cat_id=178430.
10. Постанова Кабінету Міністрів України від 29.05.2013 №379 «Про затвердження Типового порядку проведення конкурсу для надання супутніх послуг, пов'язаних з наданням адміністративних послуг» // Офіційний вісник України, 2013, №41, ст. 1476.
11. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.07.2013 №614-р «Про схвалення Концепції Державної цільової програми створення та функціонування інформаційної системи надання адміністративних послуг на період до 2017 року» // Офіційний вісник України, 2013, №66, ст. 2403.
12. Соскін О. Модель адміністративно-територіальної реформи в Україні [Електрон. ресурс] / Режим доступу: <http://soskin.info/ea/2006/9-10/20060921.html>.

О.І. ПОПРОЗМАН,
к.е.н., доцент кафедри менеджменту і економіки, Національний університет фізичного виховання і спорту України,
Н.В. ПОПРОЗМАН,

к.е.н., доцент кафедри економічної кібернетики, Національний університет біоресурсів і природокористування України

Побудова системи управління у сфері соціальної інфраструктури

У статті розкриваються особливості функціонування соціальної інфраструктури, механізм створення ефективного менеджменту в цій сфері та методи побудови системи управління соціальної інфраструктури як складової суспільного виробництва.

Ключові слова: система управління, соціальна інфраструктура, менеджмент, ринкова економіка, трудові ресурси, схема управління, мікросередовище, макросередовище, кадрова політика.

А.І. ПОПРОЗМАН,
к.э.н., доцент кафедры менеджмента и экономики, Национальный университет физического воспитания и спорта Украины,
Н.В. ПОПРОЗМАН,

к.э.н., доцент кафедры экономической кибернетики, Национальный университет биоресурсов и природопользования Украины

Построение системы управления в сфере социальной инфраструктуры

В статье раскрываются особенности функционирования социальной инфраструктуры, механизм создания эффективного менеджмента в данной сфере и методы построения системы управления социальной инфраструктуры как составляющей общественного производства.

Ключевые слова: система управления, социальная инфраструктура, менеджмент, рыночная экономика, трудовые ресурсы, схема управления, микросреда, макросреда, кадровая политика.

In the article the features of social infrastructure, creating an effective management mechanism in the field and methods of management of social infrastructure as part of social production.

Keywords: management, social infrastructure, management, market economy, human resources, management scheme, microenvironment, macro, personnel policy.